

slagsstillerne, og som vi nu hørte, og glæder mig over, er der heller ikke fra den højtærede Ministers Side noget i Vejen for at faa dette lille Lovforslag gennemført. Naar det paagældende Forslag i Lov af 8de Maj 1894 er betegnet som en Linie fra Æbeltoft til Torsager, er jo egentlig Meningen den, at man har ønsket en Forbindelse mellem Æbeltoft og et Sted paa Aarhus—Grenaabanen. Den Linie, hvorom der nu er Tale, nemlig fra Æbeltoft til Trustrup, var oprindelig den, man havde tænkt sig at gennemføre. Da det nu siden har vist sig, at den førstnævnte Linie har været umulig at gennemføre, medens der synes at være Udsigt til at faa Linien Æbeltoft—Trustrup gennemført, ser jeg ikke, at der er det allermindste i Vejen for at gøre denne lille Forandring i Lovforslaget. Jeg tillader mig derfor at anbefale denne Forandring, ligesom jeg slutter mig til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der udtalte Ønsket om, at dette Lovforslag hurtig maa kunne fremmes gennem dette Ting.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Finansministeren af Folketingsmanden for Sorø Amts Iste Valgkreds (Zahle) angaaende Straffebestemmelser for den dansk-vestindiske Hærstyrke.

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 3243).

Forespørgeren (Zahle): Vi have jo ikke megen Gavn og endnu mindre Glæde af de Besiddelser, vi have i Vestindien, men det bør efter min Mening ikke medføre, at de Regeringsmyndigheder, der her skulle være de øverste Ledere i Administrationen af disse Øer, ikke ofre disse Øers Administration nogen som helst Interesse, og ikke medføre, at man af Skødesløshed og Ligeegyldighed lader disse Besiddelser leve under Love, der hidrøre fra en barbarisk Tidsalder og ere saa forældede, at deres blotte Eksistens som gældende Ret vel ubetinget maa betegnes

som en Skandale. En saadan Skødesløshed og Ligeegyldighed har imidlertid vore Regeringsmyndigheder udvist med Hensyn til den Ret, der gælder for Militæret, som vi udsende til disse vestindiske Besiddelser — i hvert Fald, naar man gaar ud fra, at vor Straffelov for Krigsmagten af 7de Maj 1881 ikke gælder derovre — og det gør man jo officielt — thi saa er der ikke nogen anden militær Straffelov end Krigsartikelbrevet af 1683, som blev ophøjet til Lov 1808, da den første danske Udgave udkom af det; alle tidligere Udgaver vare tyske ligesom Kommandosproget i Hæren. Dette Krigsartikelbrev af 1683 begynder paa en overordentlig lovende Maade. § 1 lyder saaledes: „Da Krigens Lykke og Velsignelse kommer alene fra Gud og af ham maa udbedes, saa skal det være enhver af vore Krigsmænds første Pligt, af ganske Hjerter at paakalde Gud, at frygte og ære hans Almagt, samt, tilligemed et christeligt Levnet og en christelig Vandel, at befitte sig paa Tapperhed og alle andre Dyder“. Derimod kan jo ingen indvende noget, men al Konsekvensen af denne megen Kristelighed kommer i § 2, hvor det hedder, at: „Derfor maa og ingen, som befatter sig med noget Slags Trolddomskunster, ej heller Tatere taales blandt vore Krigsfolk, men skulle efter Omstændighederne straffes med Døden, Kagstrygning eller Forvisning“. Det var jo en mager Konsekvens af saa megen Kristelighed, men denne Konsekvens er alligevel saa kraftig, at man efter 1683 ikke formaar at opretholde den. Thi under Frederik den V. maa man slappe disse Fordringer. Han bevilger allernaadigst, at alle Europas Nationer maa hverves til vor Armé, „naar de ikke bære synlige Forbrydermærker, ere brændemærkede eller have faaet Ørene afskaarne“. For etsaadant internationalt Proletariat af hvervede Tropper, bestaaende af Udskuddet fra alle Riger og Lande, er Krigsartikelbrevet af 1683 givet. En Hær, bestaaende af saadanne Personer, maatte naturligvis kues under en haard og stærk Lov; en Lov, som var beregnet til at gælde for en Hær, bestaaende af den Slags Folk, maatte selvfølgelig have nær til Køppen, det var det Argument, som laa nærmest over for saadanne Folk: at give dem nogle Prygl, og Krigsartikelbrevet foreskriver derfor ogsaa Pryglestraffen som den mildeste Straf, det overhovedet kender, og foreskriver Pryglestraf omtrent i alle sine Paragraffer. § 14, som indeholder almindelige Straffebestemmelser, lyder saaledes: „Alle og Enhver, som henhøre til Vor Krigsmagt, skulle, uden Hensyn til, af hvilken